

טורי הלפרין חנן (אוטו)
42495

בן טובה וארמון

נולד ב- 2.10.1914

התגייס לצה"ל ב- 15.5.1948

שרת בגדוד "דרור" (14)

נפל ב- 9.6.1948

בקרב על לוביה.

הלפרין חנון (אוסו).

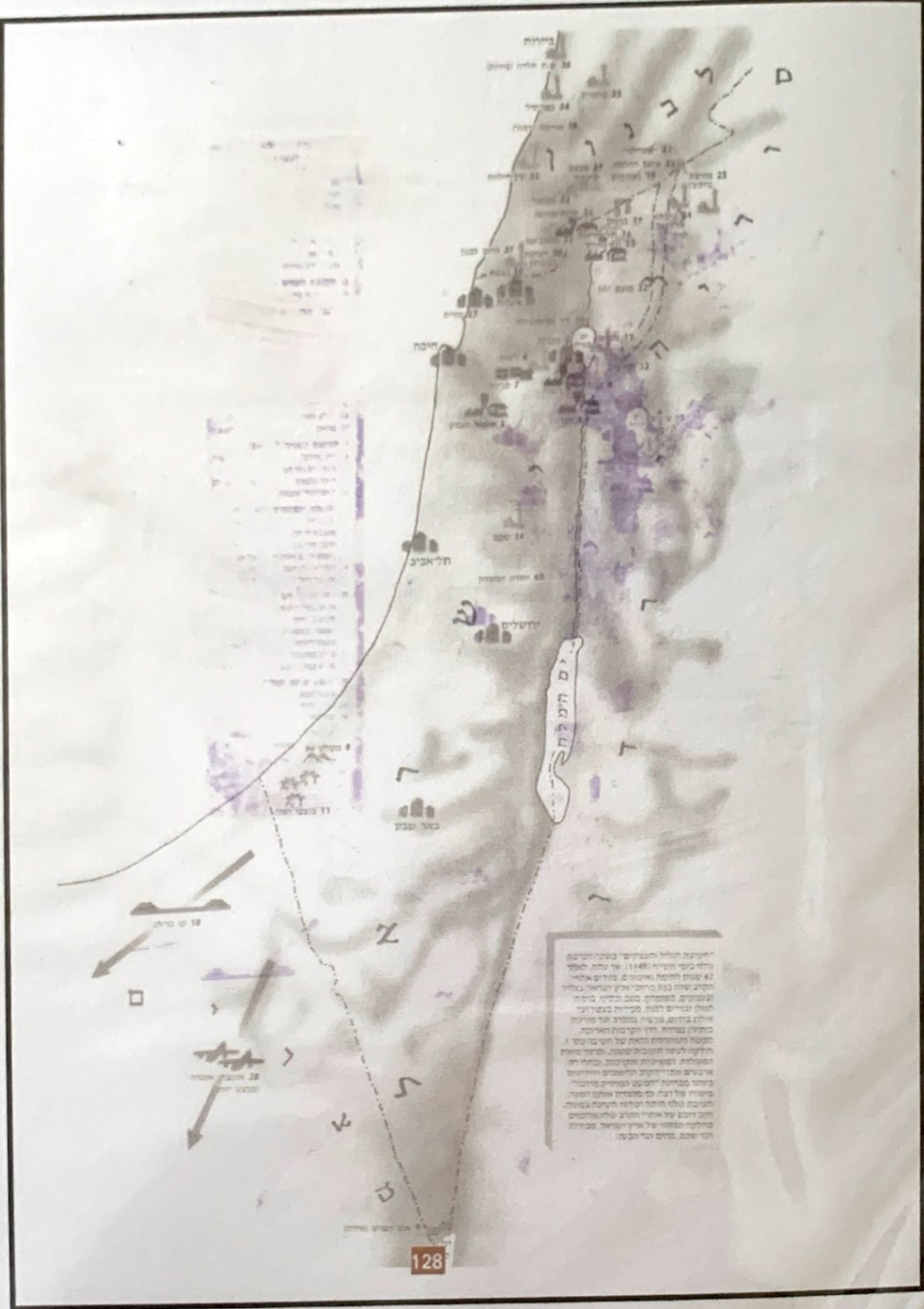
בן טובה וארמין, נולד ביום י"ג בתשרי תרע"ה (2.10.1914) בעיר טימישוארה, רומניה. בהיותו בן שבע נתייחס מאביו. חנון סיים בית-ספר תיכון ובשנת 1933 הגשים את שאיפתו ועלה ארצה. בשנת 1936, עם פרוץ המאורעות, שירת כנוטר בעיר העתיקה בירושלים, במושבה הגרמנית וליד פסי הרכבת. משחלפו ימי המאורעות החל לעבוד במסגרות מכאנית. בפרוץ מלחמת-העולם השנייה התגייס לצבא הבריטי.

עם תום ארבע שנות שירות, חזר לאשתו ובתו בת הארבע, והמשפחה עברה להתגורר בקרית עמל, שם עבד כפועל-בניין. חריצותו עמדה לו והוא נעשה ברזלן מומחה. את שעות הפנאי שלו הקדיש לפיתוח משקו הקטן על-יד ביתו. הוא נטע גן ליד הבית והקים בו מכוורת. חנון הצטיין בספורט השחייה.

עם גבור המתיחות בארץ חזר לתפקידי ה"הגנה". כשהותקף קיבוץ משמר העמק יצא בראש קבוצת פועלים לעזרת המקום. ב-15.5.1948 גויס ליחידה לוחמת בחטיבת "גולני" והשתתף בקרב צמח ובהגנת עין גב. ביום ב' בסיוון תש"ח (9.6.1948) יצאו כוחות "גולני" לכבוש את הכפר לוביה. חנון היה בכוח המשוריין שיצא מטבריה ונועד לתקוף מצפון, בעוד כוח רגלים תוקף מזרוע. ההתקפה לא עלתה יפה והכוח נאלץ לסגת תחת אש עזה של האויב. חנון חיפה על המשוריינים הנסוגים ולא שם לב לפצעיו, עד שנפל. נקבר בכפר ח'טיין. בנו השני נולד ארבעה חודשים אחרי מותו.

ביום כ"ז באלול תש"ט (21.9.1949) הועבר למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בחיפה.

דרך הקרבות של חטיבת גולני

לוחם ב- '48

אימונים מתקופת שירותו

הקרוב נפל חנו

ההתקפה על לוביה

המפץ הקרוב לעינינו שוקם ממזרח להצטלבות הכבישים בצרת-טבריה ועפולה— פאראדיז יקללים אנו לראות כבר זה כאותה מנקודות-המאחו העיקריות של האויב בגליל המרכזי-התחתון, אשר את צלעותיו היפה הכבישים עפולה—כפר-עבור—טבריה, עפולה—בית-שאן והצלע המזרחית—בעת-היידן—כנרת, בתוקף מצבו, זה היתה המיד לוביה עשויה לשמש לעסקי-הצצה לפתחם, צבא-ההצלה של קאוקבי, אחנו בגליל המרכזי, בניסיונותיהם לנתק את המגילות-העליון והן את עמק-הירדן ממרכז הארץ, ואכן, קיים היה באותה תקופת-השנים היפה, (ואמנם, בעבור זמן נתברר כי היה לחשש יסוד רב), שהאויב יעשה גשפת-לחצות-פגיעה טכנית: זרוע אחת, של קאוקבי מצפון, תתקדם מלוביה צפון-מזר: וזרוע שניה, על פוחות צידאקיים, תתקדם מזרעם צפונה, בקו בניין-עפולה (אם של כוחות טוריים — מה מצפון).

במידת ששתי זרועות אלו היו נפשטות, מוצאות לעול ומשיגות את מטרותן, היו גורמות לנתק פנילי, אולם נוסף לתפקיד זה של לוביה, תפקידה האסטרטגי, מילאת גם תפקיד טקטי מיוחד ביותר, תנוחתה הגיאוגרפית, מאות מטרים בלבד מהצטלבות הכבישים, איפשרת לכפר שליטה מלאה על התנועה כעורקה-החבורה כפר-תבור—טבריה, העובר הצטלבות זו, שליטה זו נתאפשרת עוד יותר ע"י משלט שהיה תפוש ע"י האויב — משלט הרב-המסכנת — טמש בהצטלבות, מקצת מצפון לה, כתוצאה ממצב זה מוצא (מאז חודש פרס 1948) כל התנועה היהודית לעמק-הירדן ולגליל-המזרחי לעבור דרך כביש אחד בלבד — כביש יבנאל — דבר שהיה בלתי בריא מבחינות רבות, המשרת המרכזית של כנרת כוחותינו לכיבוש לוביה היתה טכנית — לפתוח את הכביש שבפרי-תבור וטבריה אל טבריה; אך בעת ובעונה אחת קיוו, כי ע"י כך גם ייחסם צורק המנוחה הראשי של האויב מצפון אל משענו שבבנייה, את קטעי הכביש: בצרת-טבריה-טבריה—טבריה.

למעשה בנותם הימים בהם חל הקרב המתואר להלן, עמדה בודאי יותר על הפרק סכנת-הבידוד ע"י תנועת-השיטה עם הטורים, צפונה בין כוחותינו של קאוקבי — מזה, ושל הטורים שבראש-המשך של משמרה-הירדן — מזה.

יעקב הרוד, מפקד הגדוד, מספר: —

ההחלטה לכבוש את לוביה, מתגבשה בימים הראשונים של חודש מאי. פעולה זו
בוצעה ב־6 לחודש, אך מחוסר כוחות הוחלט או למגר, לעת עתה, על הפיקר — על כיבושה
של לוביה, ונסתמקנו בפעולת חטירה בלבד. שנתנה לחיך את כוחות הפיקר למקום ולמנוע
מחם יציאה לעזרת סגירה אף שידוברת, שהתקבלה ונמסרו באותו זמן עמדה
בראשית יוני שוב התבטאו פעולה ללפידת לוביה, אך מדינת האחרון עמם
נתגלו קשיים בריכוז הכוחות המיועדים, והתחממה גורמת להשגת ימים, שפעם היתה
מטרתה המעשית של הפעולה לשמור כעמדה עובד התמורה הראשונה את פתיחת הכביש
לטבריה.

הכפר לוביה שוכן על שפת מפרצון שמתחיל לכביש טבריה—נצרה, כיפות אלה נמך
למעשה הבליטה המרכזית ללבית הדרום, של חפץ חיי מדינה פלוביה דרומה משתרעת
לאורך כפר קילומטרים, מפתחה לכביש, וממנו פחות אף יתגר עמדה, אלו מרחיק ממה
מתחילים לידת המדרגות המפלים אף בפעולה והאל המפקד חגימי של יבנאל—
בית-גן.

הכפר עצמו מנה כמה פחות קשיים התעורר, (הפיקר, רוביק), מבלי שיימצא
צבא סדיר כלשהו בסביבה הקרובה. כחמיר של קאקאי נמצא לשי חייעות, בעת ההיא,
הרבה יותר צנונה. אבל הפתח המיוחד לחיבה המעמד תגבורת לחמים מן המפרים
הערביים שבטביבה, שהיתה צפית, עם כל התעמולה יהודית, כפי שהוכיח הנסיון, תגבורות
מצפת — מנמרין, חיטין, עילתן וסראה, והמבצרות ממערב — פנורעאן, כפר-פנא, אר-רינה
ונצרת, ניתן לומר כי כפי שהייתה עמדה היתה אזלי ממש המערב הערבי המלוכדי ביותר
בארץ לבני פעולה במשותף. התנגדות מתרופפת במקומים אלה, וטורגשו כאן ידם ומסורתם
של שרידי נאמני התמורה המנופפת המנופפת.

מערך ההגנה של הכפר היה מבוסס על שורה של משלטים קדומניים — כמה מאות
מטרים מדרום לגוש הבניינים המרכזי של הכפר, וכן משלטי חרבת-מסכנה, אשר תפקידו
למעשה היה לחקש על הצטננות הכבישים, משלט זה היה מוחזק ע"י כוח השוח למחלקה,
לערך, ואשרי כלל מקלע-סימון, שיכול היה לחסום באש את הכביש לסגירה, כלפי צפון
בשעת הגנת הכפר למעשה על הצורך ארבי הבטוח.

המשימה הוטלה על גדי, דרור, אולם הכוחות שעמדו באותה עת לרשותי היו
דלים ובלתי-מאומנים. למעשה יכולתי להעמיד לרשות פעולה זו רק קצת למעלה מפלוגה,

אשר קמנה רק מחלקה אחת היתה מאומנת פחות או יותר. לפי דרישותי הוסיפו לי ממהה החטיבה כוח. בעצמת פלוגה בערך, מגודו "ברק"; שתי מחלקות חייש מקומי, מבני הפריצה; גושק מסייע — מספר מקלעים בינוניים, 4 מרגמות 3", ו-2 תותחי 65 מ"מ. נוסף לכך שיעמדה לרשות הפעולה שדרה משורינת שכללה 4 משורינים מטיפוס המגנציקל. אויבנו משורין אחד ומכונית משא. שדרה זאת היתה שייכת למטה המטה. הסיבה לצאת מטבריה.

העצמנו מאוד בסיוורים מוקדמים. לא רצינו לגלות כל ספק מוקדם של פעילות כלפי לוציץ ומשום כך הסתפקנו למעשה בפעולתנו. יצערנו משלוחת יוציץ: ממזרח — מתל שייך קדומי, מדרום — משדונה, ומערב — מטבריה. סמכו על עוד דבר, הוא — השתתפותם בפעולה של כמה מבני הפריצה. היד הכירו היטב את השטח. בסידור הצפית אלה השתתפו מפקד הפלוגה יעקוב, לפרוך לבדו, ממסדי המחלקות השונות.

תכנית התקפה היתה שוטת, ונתבססה על נסיך שהיה לנו בשני מקומות אחרים: השתלטות על המשלטים הקדומים מדרום, ואחרי פריצה אל תוך הכפר גמחתי כיוון עצמו. בעת הריצה הוצרכה השדרה המשורינת לעלות על הכפר מכיוון מזרח. בבב י"ש. התקפה זו של השדרה המשורינת נערה בראש וראשונה לשם "השם" — למעיל מחדא בקרב לחמי הכפר — ולהחדיר בהם הרגשה שהם מביהקים. תכניתנו מוטל היה על המשוריינים לסייע ככל אשר יוכלו. כוח ניכר. אף כי חרבה פחות מאומן, הוקצו להצבנו מ' ד.ה. מהשטח התקפות-נגד של תגבורות צרביית העלולום להוסיף. אנו הנתנו שחזרה-חזרה מבנה המגני כיוונים: מצפון — במקביל לכביש מראש-עילבון, ומערב — מבין גדות המפרץ. לתגבורות מצפון התכוננו להפריע ע"י אשיות-חיים מטבריה, אלא אם תכנישו ממערב ומצפון ע"י מוקשים שהונחו על מעבירי-המים שממערב להצטלבות, ע"י אש מדגמות 3" ומבני "שורצלוח".

הפריצה עצמה היתה צריכה להעריך לפנות בוקר, עם זמרתים, כך שההתכוננות העיקרית בכפר תיעשה כבר לאור היום.

הפלוגה שצורפה אלינו הגיעה ממש ערב הפעולה, והשעות האחרונות היו עמוסות בהכנות קדחתניות. חלוקת הצידוד והנשק לאנשים נמשכה עד שעת שחרורם בלילה. הנהח שהצטרף מהחוק בא כמעט בלי נשק וללא חגור, והיתה זו בעיה לא רגילה בלל לנשק לאדם את כל הדרוש.

האווירה הכללית היתה מצוינת. היינו לאחר נצחונות רבים, בכל מקום הצלחנו לחשוש את כפרי האויב המקומי כמעט ללא התנגדות. זכיחות הפעם הרגשנו בעדיפות-כוח עצומה תותחים, מרגמות, מקלעים בינוניים וקלים; וכל זאת — בצד כמה מאות וחבאים צעירים ובלתי מאורגנים.

קווים לדמותו

הלפרן צבי

הלפרן צבי חנן (אוטו), בן ארמין וטובה, נולד ב-2.10.1914 בטמישוארה, מקודם קיסרות אוסטרו-הונגריה וכעת רומניה. הוא נולד וגדל במלחמת-העולם הראשונה. אביו נלחם בשורות הצבא האוסטרי ונפצע בחזית. בגיל שבע התיתם צבי מאביו. בשנת 1933 הוא הגיע ארצה, לירושלים.

צבי עסק בחפץ-לב בעבודה-כפיים יצרנית, אפילו תהיה זו קשה ומפרכת כמו עבודת בניין או גינון. עולם החי והצומח קסם לו ונטה להעמיק בספרות מקצועית במדעי הטבע. גידל בעצמו צמחים רבים ואסף בכל שעת-כושר בעלי-חיים שונים והביאם הביתה על מנת להכירם מקרוב. רגיש היה מאד למוסיקה ואמנות והצטיין בשירה בקולו הערב. שתקן היה מטבעו - כשדיבר היו דבריו שקולים ונעימים. חברים אהבו לבלות במחיצתו, כי אישיותו היה בה איזה קסם באמת הפנימית שבה ואהבת החיים. אהב את החופש וחלם על צדק חברתי. אף פעם לא נאם על אהבת המולדת, אבל במשך שמונה שנים הגן עליה ולחם בעדה.

צבי עבר את כל שלבי ההתנדבות: היה חבר ה"הגנה" וכאשר פרצו המאורעות והמוסדות הלאומיים יצאו בקריאה להתגייס לנוטרות, צבי מיד נענה. יום-יום עמד על המשמר בנקודות הרגישות והמסוכנות של ירושלים: בעיר העתיקה, במושבה הגרמנית ועוד.

פרצה מלחמת העולם השנייה וארצה התחילו להגיע ידיעות מחרידות על התקדמות הגרמנים. צבי רצה להתגייס, אבל לא העז להשאיר אותי לבד עם תיבוקת. כאשר הגרמנים הגיעו לגבולות הארץ, לאל-עלמין, צבי לא עצר כוח והתגייס. פלוגתו עברה מיד למצרים ומשם לאיטליה. למעלה מארבע שנים לא ראייתו. חיכיתי וציפיתי. יום-יום קיבלתי מכתב. יום-יום כתבתי. והמכתבים האלה שמרו על שנינו.

הגיע היום המיוחל - 8 למאי 1945, המלחמה הסתיימה! לאושרנו, שלי ושל בתי הקטנה, לא היה גבול, וקריאת השמחה שלה "אבא שלי יחזור הביתה" מהדהדת עוד באוזני.

בפברואר 1946 צבי חזר הביתה, לירושלים. הוא נסע לחיפה לראות את אמו. יחד יצאו לקרית-עמל, לבקר את בנו של אביו החורג. היה זה באביב והצמחיה העשירה של הקריה עמדה כולה בפריחה. צבי, הרגיש ליפי הטבע, הוקסם מהנוף המרהיב. הזדמנה שם אפשרות לקניית בית קטן עם חלקת אדמה של שני דונם וצבי לא היסס וקנה את הבית וכך נכנסנו גם לחובות.

עברנו לקרית-עמל. לא קל היה לנו לעזוב את ירושלים אשר אהבנו, את הידידים ואת מקומות העבודה שלנו ולעבור ליישוב שבו איש לא הכיר אותנו. גם הבית לא היה גמור: חסרו בו הדלתות הפנימיות ולא היו חריסים להגנה מהשמש. המיגרש היה מלא סלעים ובורות.

צבי פנה ללשכת-העבודה וביקש תעסוקה. המזכיר הסביר לו שקיים רק סוג אחד של עבודה: חפירות, מפני שמתחילים לבנות את טבעון. לתמהונו הרב שמע המזכיר את תשובתו של צבי: אני חייל משוחרר, בעל זכויות-יתר ובעל מקצוע, אבל אנו עמוסים חובות, לכן אני מסכים לצאת לעבוד בחפירות. במקום העבודה הכירו חיש-מהר את כישוריו וכשרונותיו הטכניים וצבי עבר לעבוד בתור ברזלן.

למרות העבודה הקשה בשמש הלוהטת, היה צבי מרוצה בהרגישו שהוא מכה שורשים בארץ. אחרי יום עבודה מתיש הוא המשיך לעבוד במיגרש סביב הבית. אט-אט בעלמו הסלעים והבורות ולפני הבית לבלבה גינת-נוי עם הרבה ורדים וסוגי פרחים שונים, ביניהם גם נדירים. ממולה נטע עצי-פרי שונים. המיגרש מאחורי הבית היה מדרון תלול. צבי אסף סלעים גדולים מהסביבה ובנה מהם טרסות. בשבתות, בחגים ובכל רגע חופשי עבד, כאילו הרגיש שאצה לו הדרך.

בנפשו חבויים היו כוחות יצירה והם התגלו תוך שהכה שורשים בארץ ונח מתלאות המלחמה בחיק משפחתו, בנווה-החמד הקטן שטיפח.

כתב לי חברו לנשק, ארנסט: "צבי היה עבורי לא רק החבר הטוב ביותר - הוא היה דוגמה של איש יוצר. צנוע וטוב ותמיד נכחו לעזרת הזולת."

צבי החליט להרחיב את משק-העזר שלנו ולהקים מכוורת. כיצד פעל: קנה ספר מדעי על גידול דבורים, למד את הנושא ואחר-כך ניגש למלאכה. אין פלא שההצלחה האירה לו פנים: תוך עונה אחת משתי משפחות דבורים הקים שש לבדו בנה את הכוורות וגם את המסכות התקין בעצמו: אחת בשבילו, ואחת, קטנה, בשביל הבת, בכדי ללמד אותה להכיר את חיי הדבורים.

היו לנו שתי שנים קשות אך מקסימות עד שהתקדרו השמים: נובמבר 1947, מאורעות הדמים והפלישה של צבאות ערב. צבי רצה לצאת להקמת הביצורים בגליל ואני עצרתי בעדו, כי לבי חרד. ב-4 באפריל הותקפה משמר-העמק. ועד פועלי טבעון החליט שכל הפועלים ייענו לקריאה וייצאו לעזרת משמר-העמק. למחרת בבוקר, כאשר ליויתי את צבי, ראיתי שמכל הפועלים אשר נקראו לעזרה התייצבו צבי וחברו שוצי.

סיפר חברו: אחרי ההפגזה ישבו הלוחמים בחדר-האוכל החשוך של המשק. כאשר קצין אחד הדליק לרגע אור וראה את צבי, שהיה חברו לנשק במלחמת העולם השנייה, אמר: "תמיד אותם המתנדבים" וביקש מצבי שישלח שני לוחמים להוציא משדה-הקרב גוויה של צעיר אחד מאנשי החי"ש. צבי שלח את עצמו ואתו הלך גם חברו שוצי. אחרי שבוע ימים של לחימה חזר צבי הביתה בריא ושלם ואושרנו היה ללא-גבול.

ב-15 למאי גוייס צבי עם כל החיילים המשוחררים. הוא צורף לחטיבת גולני גדוד 14. הגדוד חנה בקרבת מקום: כחמישה קילומטרים מהבית. צבי ניצל את ההזדמנות הזו ובין פעולה לפעולה קפץ לרגעים מספר הביתה לראות את המשפחה.

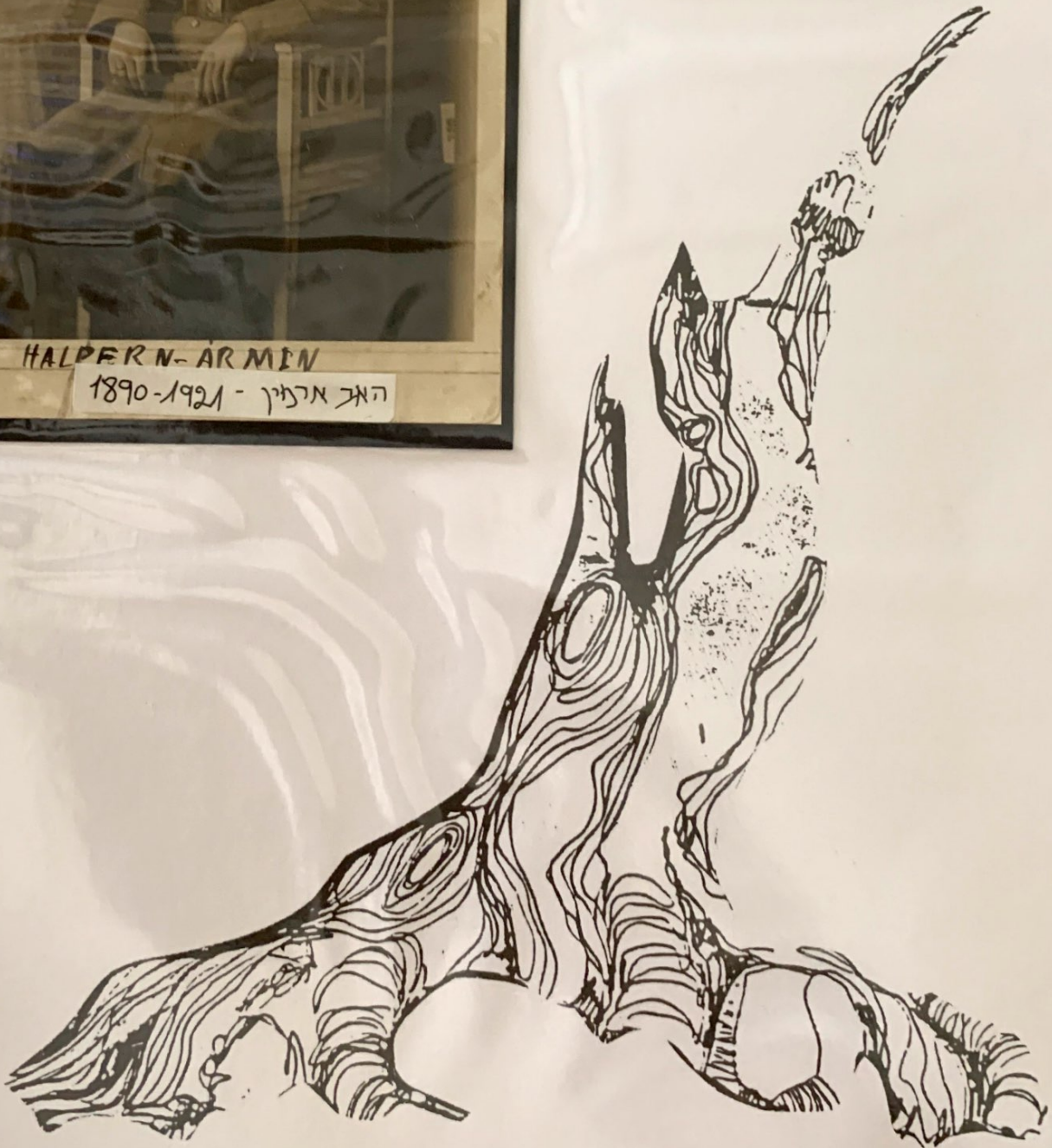
בפעם האחרונה ראיתו ב-7 ליוני, לפני צאתו לקרב על לוביה. צבי היה בשדרה המשורינת, אשר כללה ארבעה משורינים, אוטובוס משוריין ומכונית משא משורינת. במכונית זו היה הנהג, יצחק לוי מטבריה, ועל ידו, עם נשק לאבטחה, ישב צבי. בהתקרב השדרה ללוביה ניתכה עליה אש קטלנית וצולבת. גם נותק הקשר עם המפקדה. מפקד השדרה הבין שהפעולה נכשלה, וכאשר רבו הנפגעים וגם המשורינים ניזוקו נחן פקודה לסגת. צבי, בהיותו כבר פצוע, ירה וחיפה על הנסיגה. אז, כנראה, פגע פגז במכוניתם. כוח המפקד: "כשהתקרבת ראיתי שהמכונית הפוכה ועולה באש".

ניסו לנחמני וסיפרו לי שצבי בשבי. למרות שידעתי שזה לא נכון נאחזתי בכל קש, בכל שביב של תקווה - עד שנכבשה לוביה. ביום 21 ליולי התגלתה שם גוויתו של צבי.

נדמה שירת חייו הקצרים.

תמונות מחיק המשפחה

חיי אדם כטיבות טל
באות מאין הסוף ואל חייקו נושרות
בלובן הבקרים צוחקות בשלל און
וצל סיכו של יום - אנוצות.

חיי אדם - כרסיסי אל,
פורצים מתהום רבה ואל חיקה צונחים
ברצמת מפץ לונבים אל מול חופים
ובאדות שלווה - שוויט.

התפרץ צבי חתן (אוסטו) ב/ארתון וטובה נולד ב-1914.10.2
 בטאולסלובה, קצב קיסרות אוסטרו-הונגרית ובגרת באמריקה. הוא נולד
 וגדל במחנות עובד הראשון. אמין נחמד באלות הדבאו האוסטרי
 אנרצב בחצית. הגוף 7 צבי בתורת מאבן. בגנת 1933 הוא הגיע
 ארצה חיובלטים.

צבי עם בחורף לא הצליח בפיוס וברנות, אפוא. יהודי זן.
 קלה וקרבית כחן עגבת בנין און גענון. זאלס החו והצומח
 קסם און ארצו זהרמיוס הספרות מקצועית מנצחו הטמז. געז הצצמו
 צמחוק רמיק אונסל גבל לעזי זלר בעזו חיוס לונקס והמיואק הייתה
 עם מנת להבורס מקרא. האלס הוה מאב למאסיקה ואמנות והצטון
 מלוכה בקולו הערה. לנתן הוה משבצו - כלצה הוה צברון
 לקלוק אנצומיק. והריוס אהבו. למלות במחוצותנו, בו אולולותנו הוה
 קה אונזה קסם האמת הפנומית למה לאהבת החיוס. אהב אית
 החורף זאלס עז צצק חמרותו. אולף קצק לא נאק עז אהבת החולצת
 אגם 8 לונקס עם ראה קיב הען עמה ולחם אצבה.

צבי עמר אונר כל לעבו ההתקצבות; הוה חבד הענה ובאלה
 פרצו המאלרזות והמאסלות האלאמיק וצאו. בקריתא להתמס
 לעוללות, צבו מוב נענה. יוס יוס עז עז מלפיהמלטה
 בנקצלות הרעלות והמאכנות לל ווללטים; אזור הצתוקה, יוס
 במולטה הפנמיות אעז.

פנזה מתחמת עזלס הלונה אורכה התחילו. עהעז ופוצות
 מחויבות עז ההתקצלות לל העצמיוס, צבו כזה להתמס, אכל
 עו היצו אהרור אולתו לעב עם תולקות. באלר הפנמיותס הגעו.
 עגולות הארץ, אית-עלמון צבו לא עזרה כח אהומיס. קאלותנו
 מוב עמה למזריסן אעלן אוליעזה. למעלה מארבע לונקס
 לא כאותנו. - אבותי וצפיותי. יוס יוס קבתי מכתב. יוס יוס
 כחבתי. לבד אהכתביוס האלה למחוי עז לונקו.

הגיע הוס המולד - 8 למאוי 1945, המתחמה הסתומה!
 זאלרני. ללו ולל אתי הקסנה לא הוה אקול, אקוואת השמחה לל
 "אבא ללו וקולר היתה" מהצבת עזב אונקו.

מקביליאר 1946 צמי חצר הגינה זיכרונות. האו נפסד לחופה
 אולת את אמן. ורוב וצאו. לקיות-חמא עמק את גני לל אבול החונג.
 ובה זה באבוב איצמחה העלויה לל הקינה חמבה באלה בקיחה.
 הי היקל זילקי הסבז היקסס מהנוץ המרהוב. הצמחה לל אקללות
 קנות מית קסן עס חלקת אצמה לל לני צונק אצבו לא הסס אקנה את
 מית אבק נכנסתו קס חלמתי.

חברתי לקיות-חמא. לא קל הוה עני. לעצב את זכרונות אלול
 והחני. את היצובים אולת מקלמג העגלה לעני אעמח זילוב למו
 יול לא הבור אולתי. עס היות לא הוה עמח; חסרתי לו הצמחות בפנותות
 לא הוה תיחוסים להקנה מעט מעלמל. המעל הוה מלא סעיק אולות.
 צמי כנה לעלמג העגלה אקל מעסוקה. המצבור הסבור עו, לקיסק
 רק ס'ק אוב לל עמ'בה; חקירות, חכני למחמולים עמלתי את סבזון.
 עמחלני הרב למח המצבור את תלמתי לל צמו; אנו חוה מלמחה,
 מצל צליות ותב אעמ מקצוב, אבא אנו. עמלסוק חלמתי, עכ/ אנו מסכוס
 מצאת לעמ'ב מחקורות. מעקס העגלה חול מחר הכי הו. את כולליו
 זכרונותיו הסכנוס אצבו עמח עמ'ב בתר ברעין.

חמרות העגלה הקלה מלמל העלה סמי צמו הוה מרובה בהקליל,
 להאז מכה לללוק בארץ. אחרי ו'ק עמ'בה מתל הלו המלוק לעמ'ב
 ממעל סבוב היות. אש אש נעמח. הסעיקס אהמלג אלקני היות
 אעמחה עינת עני עס היתה ארצוס אס'לי פ' חוסק, היותה עס נצוחוס.
 חמולה נסד ערבי כרי לונק. המעל מאחורו היות הוה עמ'ב
 תולל. צמו אס'ק סעיקס עמ'בוס מהסבובה אנה מהס סכמתי.
 מלמתי, מווקין אכל רמז חוקלי עמ'ב, טוול. היקל לול עו

הצרב -
 התקלו חגוס היו בולות נצירה אקס העמ'ב חק להכה ~~ל~~ לללוק
 בארץ אנה מתמלות המלמחה בחוק מלמחתינו בנה החמז הקסן ללמח.
 בתב עי אמרו לעל ארנסס: "צמו הוה עמ'ב לא רק החמח הסמ
 הולת, הלו הוה בלמח לל אול וצד, צנוץ וסב וממז נכו
 לעמרת הולתי."

צבוי החליט להרחיב את מלגת הדגירה לענין ולתקין עמלית. כיוצא
 בזה: ענין סכרי מצדו של קצובו צבאיות, יוצר את הנולד אחר-כך
 נקל למלאכה. מן קלא להצדקה האורה זו פניקוולק ענה אמת
 מלתי מלפחות צבאיות הקוק של. למצו בנה את הבולג' למס את
 החסבות התקין בצמח: אמת בלמיש' אמת קטנה בלמיש' האת, קצו
 לעצב אלתה לביור את חיו הצבאיות.

כ.ו. הול ענין. סלתי לניק קלות אק מקסומות עב לבתקורה. הלמיוק:
 נבמה 1947, מאורעות הצמח ובהלילה של מצבאות שרה. צבוי חלה
 לצאת למקמת הקוצבות בגמל ואני עצרתי הצצו, כי עמי חרב -
 ג-4 עמקרום התקפה מלטר הצמח. יוצר קלעו סמיון האלטי,
 לבד הקלענים וענין. לקרואה וצוא. לעצרת מלטר הצמח.
 למחרת במקר, כאלג עלותי את צבוי כאותי, למכד הקלענים
 אשר נקראו. לעצרה התוצבו. צבוי והגרו לוצו.

סכרי חגרו: אמרו בהפסדה ושלג. הפחמיוק חבצה האכלה האלוק
 של המלך. כאלג קצין אבצ הפעיק פתק אול ונאה את צבוי.
 לבנה חגרו ענין אמאמת מילס הלונה אמר: יתחוב אולס
 המתקצבים "אקל מצבי שולסל שני פחמיוק פבוטו מלצה הקרב
 קלה של צצור אבצ מאני חו"ל. צבוי שלח את עצמו אמתו
 הפק למ חגרו שוצו. אמרו ללגז וסיוק של לחומה צבוי חצה
 היתה בריא ועלם וולקני. הוה עלא מקרא.

ג-15. אמאי צבוי קום עקב החוועיוק המשוא חרוק. האו
 צורף עמסיות קלני, קצוב 14. הקצוב חנה בקרחת-מקום:
 כחמילה קולאמטרוק מהמיוט. צבוי נוצל את הפצצות הקלי
 איון קאלה עכעלה קעלם פתקיוס מספרי המינה לראות את
 המשפחה. בקצס האחרונה האיותו ג-7 זואני, עכני
 צאת לקרה על פאמה. — צבוי הוה אלצה המליונות,
 אשר נעלה 4 מליונות, אטמאס מליון אמלנות מלוא מליונות.
 במלנות הקלי הוה הנכח וצחק עלו מטקרוה ועל וצו עק
 נלם צאמטה ושל צבוי.

והתקרה הלצרה אלמה נותנה צורה אול קטנות וצולפת.
 אט נ'תק הקל עק התקצה . וקקז הלצרה האין , להפזלה נבלה ,
 אבולב הא . התקצוס אק המשלוחים ניצ'קו . נתן פק'צה אסמית .
 צבו בהולתו בור פצוצ ורה וקה על הנסיכה . אול כנראה
 פק'צ פק'צ אמלונתם . באתה התקצו : " כשהתקראתי כאותי
 להמלונת הקבה וצולה אול" .

ניסא . אנוחתי אסקו . יא , לצבא אבוי . אמרות לובצתי לצה
 אאן נבאן נאווצתי אכל קל , אכל למו'ה אל נתקה - עב לנבא לה
 אלמה . אוק וצ אולא התעלמה לק אולתו אל צבו —

נצמה לורת חיול התקצוס .